19
25-4-1977
250 kr

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Haftalık Siyasi Gazete

Y. Ergündoğan
tarafından bağışlanmıştır
TÜSTAV

Demokratik Direniş Komiteleri Şarttır!

TÜSTAV

BAĞIMSIZ TÜRKİYE

Haftalık Siyasi Gazete

Sahibi :
M. Lütfi KIYICI

Yazı İşleri Md. .
Süleyman ASLAN

Yönetim yeri
Ticarethane Sokak No: 12/7 A.
Cağaloğlu - İstanbul

Dizgi Baskı :
MURAT MATBAASI
Koll. Şt.

Abone şartları
yurt içi - yıllık 120 lira 6 aylık 60 lira
Yurt dışı iki katıdır.

SON BASKI TARİHİ
23.4.1977

İÇİNDEKİLER

1 Mayıs'ta Herkes Omuz Omuza! 3
Demokratik Direniş Komiteleri Şarttır . . 4
Sosyalizmin Bayrağı 5
İŞÇİ SINIFI :
Örgütlenme Yeteneği
En Yüksek Sınıf 6
Parti ve Mücadele Biçimi 7
Zaire'de Halk Ayaklanması 8
Birlik Sorunu ve Demokratik
Devrimin İçeriği II 11
Şablonculuğa Hayır! 14
LENİN 107 YAŞINDA 16

Okuyucu Köşesi

YAŞASIN TÜM DEMOKRATİK KURULUŞLARIN DEVRİMCİ MÜCADELESİ!

Faşist iktidarlarca halkımız üzerinde sürdürülen baskıların her seçim döneminde olağanüstü boyutlara ulaştığı bir gerçektir.

T.C. Ziraat Bankası uzun yıllardır yasalara aykırı olarak kırsal kesimde yaşayan halkımızın çıkarlarına karşıt biçimde çalıştırılmaktadır. 1977 yılında 86 milyar lira civarında belirlenen ve % 50 den fazlası Merkez Bankası kaynaklarına dayandırılarak kredi politikası ülkemizde enflasyonun bu kesimdeki durumunu gizleyememektedir.

Nüfusumuzun çoğunluğunun kırsal kesimde yaşaması emperyalizme bağımlı işbirlikçi burjuvazi ve toprak ağalarının hizmetinde olan iktidarlar, bu kesimdeki yoksul ve ezilen halkımızın oyları üzerinde çirkin hesaplar yapmaktadırlar.

Bu tür iktidarlarca Ziraat Bankası üst yönetimine getirilen gerici faşist ve miğdesiyle düşünen yöneticiler önce üst dereceli personel arasında bütünlüğü sağlamaya ve daha iyi hizmet edebilen yoz kafalara yerleştirmeye çalışmışlardır. Bununla da yetinemeyen işbirlikçiler, bu defa Devrimci, Yurtsever, Halkçı personele karşı harekete geçmişlerdir.

Bu kadrolaşmada yeterli gücü bulamayan üst yönetim banka personelinin demokratik örgütü olan ve banka içinde demokratik hakların savunmasını yapan ve Faşizmin Yalan - Zülum - Talan esasına dayalı politikasına karşı çıkan 13.000 üyeli TÜM ZERBANK - DER'in etkisiz kılınması aşamasına getirmiştir.

Partizan yönetim TÜM ZERBANK - DER'in Merkez Yönetim Kurulu ile Ankara ve İstanbul Bölge Şubeleri yönetici kadrolarını yedekleriyle birlikte görevlerinden almış ve Anadolu'nun çeşitli yörelerindeki şubelere sürmüştür. Ancak kıyım bununla da kalmamış. Banka personelinin Demokratik yoldan oylarıyla ZER - KO (Ziraat Bankası Tüketim Kooperatifi) ve Sağlık Yardım Sandığının yönetimine getirilen dernek üyesi arkadaşlarımızı da aynı kıyıma uğratmıştır.

Kıyıma uğrayan dernek ve yukarıda sözü edilen banka içi kuruluşların yöneticileri T.C. Ziraat Bankasının çeşitli kademelerinde görev yapan odacı, bekçi, memur, vezneci ve şef muavini kadrosunda bulunan arkadaşlarımızdan oluşmaktadır. Bu durum faşist iktidarların emekçi düşmanı çirkin yüzünün bir kez daha bütün çıplaklığı ile T.C. Ziraat Bankasında açığa çıktığını göstermektedir.

Bütün bu kıyım, baskı, sürgün olaylarına rağmen dernek yöneticileri ve üyeleri olarak, TÜM ZİRAAT BANKASI ÇALIŞANLARININ VE EMEKÇİ HALKIMIZIN EKONOMİK VE SOSYAL HAKLARI İÇİN BU GÜNE DEĞİN VERDİĞİMİZ DEMOKRATİK MÜCADELEMİZİ DAHA DA BİLENMİŞ OLARAK SÜRDÜRECEĞİMİZDEN KİMSENİN KUŞKUSU OLMASIN. Bundan yarar umanlar, arkadaşlarımıza bu olaylar dolayısıyla her çeşit baskıyı yapanlar hesap verecekleri günlerin çok yakın olduğunu bilmelidirler.

YAŞASIN TÜM DEMOKRATİK KURULUŞLARIN DEVRİMCİ MÜCADELESİ.

Tüm Zerbank - Der

BAŞYAZI:

1 MAYIS'TA HERKES OMUZ OMUZA!

Geçen yıl, Cumhuriyet tarihinde ilk kez 1 Mayıs günü yüzbinlerce işçi Taksim Meydanında toplandı; işçi sınıfının uluslararası birlik ve mücadele gününde Türkiye işçi sınıfının gür sesini duyurdu. 1976 1 Mayısı gerici güçler için bir gerileme demokratik güçler için bir ilerlemedir. Bu 1 Mayıs yürüyüş ve mitinginin şu ya da bu örgüt tarafından düzenlenmiş olması, düzenleyicilerin zaman zaman dar grupçu bir tutumla davranmış olmaları bu gerçeği değiştirmez.

Bu yıl da 1 Mayıs günü işçi sınıfımız yürüyüş ve miting yapacak. Bu yıl da baş düzenleyici DİSK'dir. DİSK sendika hareketi içinde en bilinçli işçileri çatısı altında birleştiren yarım milyonluk işçi konfederasyonu olarak, işçilerin iktisadi mücadele alanında Türk-İş'in temsil ettiği Amerikancı sarı sendikacılık karşısında daha dürüst bir sendikacılığın temsilcisi olarak bu şerefli görevi yüklenmiş bulunuyor. DİSK yönetimi bu görevin kendisine yüklediği sorumluluğun bilinciyle hareket etmek ve işçi sınıfının Birlik ve Dayanışma Bayramı gününde birlik ve dayanışmaya ters düşen hertürlü sekter ve grupçu davranıştan uzak kalmakla yükümlüdür.

Bilindiği gibi DİSK yönetimi sosyalist birikimin çeşitli kesimlerine karşı tasfiyeci bir tutum izlemiş ve bu işçi meslek örgütü bir tek sosyalist çevreden bazı kimseleri kilit bürokratik görevlere yerleştirerek bu grubun etkinliği altında bir kuruluş görünümüne girmiştir. DİSK yönetimi CHP yanlılığı ile bu tek grupla dayanışmayı bağdaştırma yolunu tutmuştur. Aynı yönetim işçi sınıfının öncü birliği niteliğinde bir siyasal partinin tayin edici rol oynayamadığı bugünün koşullarında zaman zaman siyasal örgüt görevini yüklenir görünmüş, bu da «işçi sınıfının öncülüğü»nden yana olma bahanesiyle demokratik kuruluşlardaki pasif unsurların eylemsizlik politikalarına yardımcı olmuştur.

Biz DİSK yönetiminin bugünün koşullarında seçimlerde bildirilerinde ileri sürdükleri gerçeklerle CHP'yi desteklemesini anlayışla karşılarız. Bugünün örgütlü faşizm koşullarında bu kadar kısa vadede yapılacak başka şey olmayabilir. Ancak işçi lideri diye ortaya çıkan kişiler bu cinsten olup bittileri sineye çekmekle yetinemezler, onlar işçi sınıfının partisinin tarih sahnesinde yerini alarak tüm etkinliği ile toplumun kaderini tayinde rol oynamasını sağlama yolunda çalışmalara güçleri yettiğince katkıda bulunma göreviyle karşı karşıya bulunduklarını bilmelidirler.

Evet DİSK yönetimi bu 1 Mayıs günü hertürlü grupçu tutum ve davranıştan uzak kalmayı bilmelidir. Atılan sloganlar, konuşmalar işçi sınıfının ve tüm demokratik güçlerin birlik ve dayanışmasını destekler içerikte olmalıdır.

1 Mayıs'ın yığınsal biçimde Türkiye toprağında kutlanabilmesi ne şu çevrenin ne de bu grubun özel başarısıdır. Bu, tüm faşist baskılara karşı, tüm 12 Mart'lara karşın hızla bilinçlenen işçi sınıfının sınıf olarak bir başarısıdır. 12 Mart'dan önce de bir DİSK vardı. Hatta o dönemde DİSK yönetimindekiler CHP'nin solunda bir parti olan TİP çizgisini izliyorlardı,yani bugünkünden daha solda idiler. Üstelik ortam demokratik eylemler için şimdikinden bir ölçüde daha elverişli idi. Hiç değilse faşist cephenin üniformasız vurucu gücü şimdiki gibi her gün siyasi cinayetler işleyemiyordu. Niçin o günlerde 1 Mayıs yığınsal biçimde kutlanamadı da bugün kutlanabiliyor? Bu sorunun cevabı açıktır: çünkü işçi sınıfı herşeye karşın bugün daha yüksek bir sınıf bilinci düzeyine erişmiştir de ondan. Ve DİSK yönetiminin yaptığı şey bilinçlenen tabanın özlemlerine gücü yettiğince tercüman olmaktan başka şey değildir. Elbette ki bu da şerefli bir şeydir. Yapanı yüceltir.

Pekin çizgisini izleyen grupların da 1 Mayıs için hazırlıkları var. Bunlar eğer bir başka yerde yürüyüş ve miting düzenliyerek 1 Mayıs'ı kutlayacaklarsa buna bir diyeceğimiz yok. Ancak «sol»un birçok kesimlerine olduğu gibi bu çevrelere de sızabilen kışkırtıcı ajanların faal olduğu bilinmelidir. Ortam böylelerinin safları bölmede ve hedef şaşırtmada tertipler yapmasına elverişlidir. Ankara'daki 5 Şubat mitingi örneği gözümüzün önündedir. Cemal Gürsel Mey-

danında ve Tandoğan'da solun sola silah çekmesinden ve sonunda toplum polisinin bayram edercesine gelişi güzel her gruptan solcuyu coplamasından kazançlı çıkan herhangi bir sol grup yoktur. Şubat'ta kazançlı çıkan faşist cephe olmuştur. Birçok iyi niyetli sempatizan miting meydanından «Allah kahretsin böyle solculuğu» diyerek ayrılmıştır. 1 Mayıs günü bir ikinci 5 Şubat'ın tekrarlanmasına izin verilemez. DİSK yönetiminin izlediği çizgiyi beğenelim ya da eleştirelim miting meydanına gelecek olanlar sınıf düşmanının işçi sınıfının çifte sömürüsünden pay alan çoğu ABD uyruklu emperyalist tekeller ve onların işbirlikçisi büyük sermaye olduğu ve MC'nin bu asalak güçlerin politika alanında baş temsilciliğini ettiği bilinciyle hareket etmek görevindedir. Emperyalizme karşı, faşizme karşı omuz omuza durmak zorundayız. Buna ters düşen her tutum ve davranış kışkırtıcı ajan işidir.

YAŞASIN 1 MAYIS İŞÇİ SINIFININ BİRLİK, DAYANIŞMA VE MÜCADELE BAYRAMI!

Demokratik Direniş Komiteleri Şarttır!

Biz faşist saldırganları caydırmak için bir an önce Demokratik Direniş Komitelerinin kurulmasını önerdik, öneriyoruz. Bugünün koşullarında ülke düzeyinde istisnasız tüm demokratik kuruluş ve çevrelerden gelme militanlardan oluşan bu karma komitelerin oluşturulması demokrasi mücadelesinin bir görevi olarak karşımıza dikilmektedir. Son gelişmeler faşist cephenin üniformasız vurucu gücüne karşı demokratik direnişin ne kadar gerekli olduğunu gösteriyor. Faşist cephe şimdiden anti-demokratik güç birliğini kurmuştur bile. MHP Genel Başkan yardımcısı seçimlerde sandık güvenliğinin sağlanması için AP ile anlaşmaya vardıklarını ve yakında bir protokol imzalıyacaklarını açıklamıştır. Başbakan Süleyman Demirel'in kendisi de «Sandıktan çıkacak sonuçların doğru olarak intikali için» AP ile MHP arasında işbirliği yapılacağını bildirmiştir.

Evet, faşist cephe anti-demokratik direniş komitelerini şimdiden oluşturmaktadır. Demirel'in ağzından çıkan «sandıktan çıkacak sonuçların doğru olarak intikali» sözünün anlamı açıktır. Yasalar gereğince iktidarda da olsa hiçbir parti görevlisi seçim sonuçlarının değerlendirilmesinde aktif rol oynayamaz. Gözlemcilik yapabilir o kadar. Bu yasa geçmişin deneylerinden ders alınarak konmuştur. 1946 seçimlerinde tek parti durumuna son vererek sağa açık sola kapalı çok partili düzene geçen CHP sandık sonuçlarını doğru olarak intikal ettirmemiş ve oy hırsızlığı ile iktidarda kalmayı başarmıştı. Sonradan kabul edilen yasalar iktidar partisinin bu cinsten tertiplerini önlemeyi amaçlar. Ve şimdi iktidarın başı, kendi emrinde olan devletin güvenlik kuvvetlerini yeterli bulmuyor faşizmin üniformasız vurucu gücünün örgütü olan MHP ile sandık güvenliğini sağlamak için ve seçim sonuçlarını doğru olarak intikal ettirmek için ittifak kuruyor. Amaç 1946'yı tekrarlamak, hatta daha kötüsüdür.

Bu olay karşısında hâlâ aymazlığı sürdürmek üzerimize düşen demokrasiyi savunma görevini «halk nasıl olsa demokrasiye sahip çıkar» anlamındaki genel laflarla geçiştirmek faşist cephenin ekmeğine yağ sürmektir.

Yanlış anlaşılmasın demokrasiyi savunmak demek mevcut olan bir şeyi savunmak değildir. Demokrasiyi savunmak demek faşist cephenin saldırılarını etkisiz hale getirerek bu cepheyi gerilere sürmek ve böylelikle mücadele ile bir demokratik ortam yaratmak demektir. Bu yalnızca seçim kampanyası dönemine özgü bir mücadele de olamaz. Seçim olsun olmasın demokrasi mücadelesi gündemdedir.

Biz, ancak çeşitli demokratik kuruluş ve çevrelerden militanların bir araya gelmesiyle kurulacak olan karma komitelerin demokratik mücadeleyi etkin biçimde sürdürebileceklerini vurguluyoruz. Gerçekten ancak faşizme karşı omuz omuza durursak, devrimci görevimizin üstesinden gelebiliriz. Sınıf düşmanı da bunu biliyor.

Onun için solu sola düşürmek amacıyla provakasyonların ardı arkası kesilmiyor. Burada kışkırtıcı ajanların yarattığı gergin ortamın etkisinde kalarak birliği ve dayanışmayı baltalayacak olan, sınıf düşmanını sevindirecek olan çıkışlarda bulunmak affedilmez bir aymazlık olur. Soğukkanlılığımızı yitirmeden durumu doğru değerlendirmekle ve tüm demokratik güçleri, hangi çizgiyi izlerlerse izlesinler tüm ilerici kuruluş ve çevreleri ABD'nin başını çektiği emperyalizme karşı onun işbirlikçilerinin faşist cephesine karşı demokratik eyleme sürmekle yükümlüyüz. Bugünün koşullarında Demokratik Direniş Komitelerini kurmakla devrimci uyanıklığımızı, bilinç ve sorumluluğumuzu kanıtlamış olacağız.

AP-MHP ittifakının amacı bu seçimlerin güvenliğini değil, sandık güvensizliğini sağlamaktır. Özellikle gözlerden ırak taşra bölgelerinde bir terör havası estirerek vatandaşı, özellikle muhalefeti destekleyen vatandaşı sandık başına gitmekten caydırmaktır. Bu yoldaki planları şimdiden hazırlanmıştır. Seçim sabahı, özellikle emekçilerin yoğun bulunduğu mahallelerde köşe başlarının tutulması ve bir iki yaylım ateşin nice muhalif vatandaşı etkileyebileceğini umuyorlar. Emperyalizmin casusluk örgütü buna benzer oyunları başka ülkelerde de oynatmıştır. Şimdi Türkiye'de de bir benzerini dizginlerini elinde tuttuğu faşist saldırganlara oynatmak istiyor. Bu oyunu bozmak tüm yurtseverlerin görevidir.

Sosyalizmin Bayrağı

Duvarlar TİP afişleriyle doldurulmuş. Afişte «Sosyalizmin Bayrağını Meclise Dikelim!» yazılı. Bu, TİP'in bu seçim kampanyasında atmış olduğu ilk slogan sayılır. Toplumsal hayatın tüm alanlarında olduğu gibi burjuva parlamenter demokrasisinin bir kurumu olan Millet Meclisinde de sınıf mücadelesi yer alır. Bu mücadeleyi eksiksiz tüm alanlarda olduğu gibi olanak buldukça Mecliste de sürdürmek sosyalistlerin görevidir. Parlamentarizm denen devrimci mücadeleye ters düşen tutuma kesinlikle karşı olmakla birlikte biz ne kadar sınırlı olursa olsun burjuva demokratik özgürlüklerden, olanaklardan emekçiler hesabına yararlanmayı görev sayarız. Bu olanakların tüm reddi tutumu bilimsel sosyalizmle bağdaşmaz.

Ancak bu başka şeydir, seçimlere katılma olanağını bulan ve bu günün koşullarında en iyimser bir tahminle Meclise bir kaç milletvekili sokabilecek olan bir solcu partinin «Bu seçim sonucunda sosyalizmin bayrağını Meclise dikeceğiz!» anlamını taşıyan aldatıcı, avutucu sloganlar atması başka şeydir.

Sosyalizmin bayrağının dikildiği yerde işçi sınıfı ve onun ittifakındaki tüm demokratik güçler egemen olur. Oysa TİP yöneticileri de pek iyi bilmektedirler ki, İkinci Dünya Savaşından bu yana parlamenter görünüşlü örtülü faşizme geçeli beri Türkiye Meclisinde dalgalanan bayrak bağımlı kapitalizmin bayrağı olmuştur. 1965 seçimlerinden sonra İşçi Partisi 15 milletvekili ile Meclise girdikten sonra da bu durum değişmiş değildi.

En iyimser bir değerlendirme ile bu seçimlerden sonuç olarak ne beklenebilir? Olsa olsa bir CHP iktidarı, ya da CHP'nin katılacağı AP dışında bir koalisyon. CHP ise, tüm sosyal demokratlık iddialarına karşın, sosyalizmle hiç bir ilişiği bulunmayan, büyük sermayenin önemli ölçüde etkin bulunduğu ve ancak kurulu düzen sınırları içinde bazı küçük burjuva nitelikte dönüşümlerden yana olduğunu söyleyen bir partidir. İktidara aday olan ve şu anda da iktidar dizginlerini elinde tutan AP ise vaz geçtik sosyalizmden burjuva demokrasisinin hukuk devleti ilkelerini bile hazmedemeyen ve iktidarını sürdürmek için siyasî cinayetlere kadar varan faşist yöntemlere başvuran bir partidir. Evet bu bileşimi ile Meclisde işbirlikçi sermayenin ve onun taşradaki müttefiklerinin bağımlı kapitalizm bayrağı dalgalandığı gibi, seçim sonucunda da bileşim uzun boylu değişmeyeceğine göre aynı bayrak dalgalanmaya devam edecektir. Bu koşullarda «Sosyalizm Bayrağını Meclise Dikelim!» diyerek 5 Haziran seçimlerinde sosyalizm bayrağını gerçekten Meclise dikilebileceği kanısını yaratmaya çalışmak halka yalan söylemek, halkı aldatmaktır. Sosyalist partiye düşen bu cinsten palavraları savurmak değil, halka gerçeği olduğu gibi söylemek ve bu gerçekten hareket ederek sosyalizm doğrultusunda mücadelenin nasıl verilebileceğini anlatmaktır.

Bilindiği gibi TİP seçimlere katılma iznini alabilmiş CHP solundaki tek partidir. SDP ile TSİP'in bu yoldaki başvurularının reddedilmesi-

nin hangi nedenlere dayandırıldığını ayrıntılı olarak bilmiyoruz. TEP'e gelince bu parti kuruluşundan hemen sonra Programında TCK 141. maddenin birinci ve dördüncü bentlerini ihlâl ettiği iddiasıyla DGM'nin kovuşturmasına uğramıştır. Yani TEP'in Programında komünistlik ve Kürtçülük suçu işlendiği isnadıyla soruşturma açılmıştır bu parti hakkında. Ve soruşturma sürmektedir. TEP yönetimi bunun üzerine her türlü üye kaydını ve örgütlenmeyi durdurmuştur. Bir proleter devrimci partinin böylesine baskı altında tutulduğu bir ortamda, AP ile MHP'nin «Seçim Sandığının güvenliğini sağlamak için» işbirliği yapmaya yani, sandık güvenliğini terörist yöntemlerle ortadan kaldırmaya karar verdikleri bir ortamda, TİP'in alacağı oyların büyük bir kesiminin AP'yi güçlendireceği bir ortamda, kamuoyunu böylesine iyimser sloganlarla aldatmak tüm sosyalistlerin tüm gerçek demokratların görevi olan demokratik uyanıklığı baltalamaktan başka şey değildir.

TİP sloganının arkasında yatan şey, sınıf mücadelesinin inkarıdır. Uluslararası barışçıl toplantılarda ayrı ayrı uluslardan delegelerin katıldığını göstermek için otellerin, toplantı salonlarının, stadyomların önündeki direklere ayrı ayrı ulusların bayrakları çekilir. Öyle anlaşılıyor ki, TİP yöneticileri Meclis'de bayrak dalgalandırma sorununu da böyle anlıyorlar. Yani, Meclise bir-kaç milletvekilinin girmesiyle ve bunların fırsat bulup da «sosyalizm iyidir, hoştur» anlamında Meclis kürsüsünden bir kaç söz etmeleriyle mecazi anlamda bağımlı kapitalizm bayrağının yanında sosyalizm bayrağının da dalgalacağını **sanıyorlar.** Böyle bir düşünce sınıf uzlaşıcılığıdır. Bir yerde ya kapitalizmin bayrağı dalgalanır ya da sosyalizmin. Elbette ki Türkiye'nin emekçi halkı tüm alanlarda vereceği sosyalizm doğrultusunda bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi ile ergeç bağımlı kapitalizmin bayrağını indirecek ve yerine sosyalizm bayrağını çekecektir. Ama bu TİP yöneticilerinin uzlaşmacı tutumlarının reddiyle devrimci bir çizginin izlenmesi ile olacaktır.

İşçi Sınıfı: Örgütlenme Yeteneği En Yüksek Sınıf

1920'lerde Türkiye'de işçiler onbinlerle sayılıyordu. Komprodor kapitalizmi koşullarında sözü edilecek bir sanayileşme olmadı. Burjuva sınıfını genellikle tüccarlar oluşturuyordu. Bu koşullarda sayıca az olan işçi sınıfı bilinç bakımından da oldukça geri bir düzeyde idi. Bu böyle olmakla birlikte Kurtuluş Savaşında Anadoluda kurulmuş olan ilk siyasi parti Komünist Partisidir, yani sınıfını özlemlerini temsil etme durumunda olan parti. Kuşkusuz Kurtuluş Savaşına önderlik eden örgüt Kuvvayı Milliye'dir. Ancak Kuvvayı Milliye bir parti olmaktan çok cephe örgütü idi. İçinde İttihat ve Terakki Partisinden unsurlar yer yer yönetici çekirdeği oluşturuyorlardı. Ama resmen dağılmış olan bu partiyi bir siyasi örgüt olarak yeniden kurmak için koşullar elverişli değildi. Kemalistler başta İngiltere müttefikleri kışkırtmamak için Birinci Dünya Savaşına Türkiye'nin Almanya safında katılmasının sorumluluğunu taşıyan İttihat ve Terakki Fırkasının vebalini taşımadıklarını kendilerinin yeni bir akım oluşturduklarını, ittihatçı olmadıklarını ilan ettiler. Komünist partisinin ilk siyasi örgüt olarak Kurtuluş Savaşı koşullarında sahneye çıkışı bu koşullarda olmuştur.

Bunda Büyük Ekim Devriminin ve onun sonucu olan ilk sosyalist ülke Sovyetler Birliğinin Anadolu harekatına arka çıkışının, onu desteklеyişinin elbetteki etkisi var. Ama biricik açıklama bu değildir. Sayıca ve bilinç bakımından zayıf olmasına karşın bir işçi sınıfı partisinin Kurtuluş Savaşımızda kurulan ilk parti oluşu işçi sınıfının en ters koşullarda bile siyasi örgütlenme yeteneği gösterebildiğini kanıtlar. Biz «işçi sınıf örgütlenmeye, örgüt disiplinine en yatkın sınıftır» derken Türkiye'ye özgü bu durumu da göz önünde tutmaktayız.

İşçi sınıfının bu niteliğinin bir başka kanıtı bu sınıfın örgütünün her türlü sınıf esasına dayanan örgütlenmenin yasaklandığı tek parti döneminde varlığını illegalitede sürdürmüş olmasıdır. 1925 den İkinci Dünya Savaşının bitimine kadar Türkiye'de iki parti vardı, birisi iktidardaki CHP öteki işçi sınıfının yeraltı siyasi örgütü. Toplumda hiçbir sınıf ya da zümre bu tek parti döneminde siyasi örgütlenme yüreklilik ve yeteneğini gösterebilmiş değildir. Köylülük içinde bu böyledir, kent burjuvazisi için de böyle. Çok partili düzene geçildikten sonra demokrasi mücahidi kesilen ve mangalda kül bırakmayan Kemalistlerin sağındaki güçlerin temsilcisi politikacılar tek parti zamanında genellikle CHP içine sızıp şefi türlü yollardan etkilemeye çalışarak temsil ettikleri çıkarlar doğrultusunda bir politikaya çekmeye çalışmışlardır. CHP'nin yamalı bohça niteliğinin arkasında bu gerçek yatar. Evet, yirmi yıllık tek parti dönemi süresince tüm teröre karşın siyasi örgütlenmeyi yeraltında başarabilen biricik sınıf işçi sınıfı olmuştur.

Parti ve Mücadele Biçimi

Gerçek sosyalist parti, parlamenterizmin batağına saplanmayan ve aynı zamanda da parlamenter mücadeleyi de reddetmeyen partidir. Bu mesele defalarca yayınlarımızda bilimsel teoriye uygun olarak belirtildi, ama tekrar belirtmekte yarar görüyoruz. Çünkü pratik çalışmada karşımıza legal mücadele olanaklarını reddetmeyi devrimcilik sanmak hatasına düşen arkadaşlar çıkmaktadır ve bunları doğru devrimci siyasete çekmek mücadelesi ihmal edilemez bir görev olarak karşımızda durmaktadır. Proleter devrimciler mümkün tüm mücadele araçlarından yararlanmak görevindedirler. Ve parlamenter mücadele de bu mücadele olanaklarından biridir. Parlamenter mücadele burjuva parlamentosundan devrimci amaçlara uygun olarak, işbirlikçi burjuva milletvekillerinin üzerinden halka daha iyi seslenebilmek için işçi ve yoksul köylülüğün bilinçlendirilmesi ve örgütlendirilmesine hız katabilmek için verilir. Bu olanak reddedilemez.

Bazı arkadaşlar, «bir sosyalist parti legal olarak kurulduysa, parlamenter mücadeleyi savunuyorsa o parti sapma içindedir» anlamında laflar ediyorlar. Bu arkadaşlara şunu söylemek gerekir: Bir siyasi akım veya bir parti parlamenter mücadeleyi kesinlikle reddediyorsa o da sapma içindedir. Parlamenter mücadele veya parlamenter mücadeleyi reddetmek gibi saçma bir ikilemle karşı karşıya getiriliyoruz. İkisinin de saçma olduğunu söyledik. Peki doğrusu nedir? Parlamenter mücadeleyi reddetmeyen aynı zamanda da parlamenterizmin batağına saplanmayan, onun getirdiği olanaklardan devrimci mücadelenin amaçlarına uygun olarak yararlanmayı hedef bilen görüş, doğru görüştür.

Bu konuda Lenin şöyle diyor: «Gerici parlamentolardan devrimci amaçlarla yararlanılması gibi çetin sorunun üstünden «atlayarak» bu zorluktan «kaçınmayı» denemek çocukluktur. Hem yeni bir toplum yaratmak istiyorsunuz, hem de gerici bir parlamentoda inanmış, fedakar, yiğit devrimcilerden kurulu bir parlamento grubu yaratmanın güçlükleri karşısında geriliyorsunuz. Bu, çocukluk değil midir?» Ve şunları ilave ediyor: «En sert, en amansız ve en uzlaşmaz eleştiriler parlamenterizme ya da parlamenter eyleme karşı değil, devrimci olarak parlamento seçimlerinden ve parlamento kürsüsünden yararlanmayı bilmeyen liderlere karşı, ve hele yararlanmak **istemeyen** liderlere karşı yönetilmelidir.» (Bir Çocukluk Hastalığı s. 65/66) Burada neyin anlatılmak istendiği açık.

Bazı arkadaşlar lafa gelince mangalda kül bırakmıyorlar. Devrimciler hayatın her alanında mücadele ederler doğru görüşünü sadece tekrarlamakla yetiniyorlar özünü kavrayamıyorlar, devrimci amaçlarla kullanılan parlamenter mücadelenin de hayatın bir parçası olduğunu kasıtlı olarak görmüyorlar. Çünkü onlar legal eylemi oportünizm, diğerinin devrimcilik zannetmek gibi, ya ak ya da kara metafizik iklimi içine düşüyorlar.

Dahası da var. Bu arkadaşlar «hakim sınıflar açıl dedi mi açılan, kapan dedi mi kapanan bir parti gerçek sosyalist parti olamaz» diyorlar. Ve bu akıl yürütmeyi sürdürerek «legal sosyalist parti kurmak yanlıştır» görüşüne varıyorlar. Bu görüş işçi sınıfının, yoksul köylülüğünün ve tüm demokratik güçlerin bunca yıllık mücadelesinin hiçbir kazanç sağlanamadığını, kazanılan tüm hakların hakim sınıflar tarafından ihsan edildiğini zanneden keskin lafazanlık ardında özde teslimiyetçi bir görüştür. Eğer bir sosyalist parti kurma olanağı varsa bunu hakim sınıflar keyifleri için vermemiştir, veremez de. Bu hak onlardan söke söke, mücadele ile alınmıştır.

Kapatma işine gelince, biliyoruz 12 Mart arasında TİP'e kapan dediler, kapandı. Yöneticileri gidip teslim oldu. Örneğin TEP'e kapan, dediler DGM'yi kendi koydukları kanunları bile hiçe sayarak seferber ettiler, ama kapanmadı. Çünkü nitelik olarak farklı idi.

(Tarsus'tan bir grup devrimci)

ATÜSTAV

ZAIRE'DE HALK AYAKLANMASI

Batı yardımını arttırmak için durumu tehlikede gösteren, kendini gülünç durumdan kurtarmak için zaferler ilân eden Kinşasa Kaplanı iki tuzak arasına sıkışmıştır.

8 Mart 1977 günü Kongo Ulusal Kurtuluş Cephesi Kapanga ve Kisenge'yi 9 Mart günü de Sandoa ve Kasagi'yi ele geçirdiğini ilân ediyordu. 10 Mart'da, Tanzania, Zambia ve Angola ile ortak sınırları bulunan Şabaya (eski Katanga) Zaire silahlı kuvvetlerinden beş tabur takviye olarak gönderildi. Savaşa giren, 10'cu paraşütçü komando taburu büyük kayıplara uğradı, birliğin onda dokuzu öldürüldü, sağ kalanlar esir edildi ya da kaçmak zorunda bırakıldı. Öteki dört tabur savaşmaya hiç de niyetli gözükmedi bunlar ya kaçtılar ya da silâh ve cephaneleri ile birlikte isyancıların saflarına katıldılar. Toplam olarak yüz kadar esir alındı. Kurtuluş Cephesi savaşları arasında yalnızca beş ölü ve üç yaralı vardı. Zaire Silâhlı Kuvvetlerinin başarısızlığı haberleri nefret edilen bir düzenden kurtulma umudu ile birlikte halka yiyecek ve ilâç da getiren kurtarıcıları bu halkın coşkunlukla karşıladığı yolundaki haberler karşısında bir karşı-saldırıya geçmek zorunluydu. Kişasa'daki diktatör harekete geçti.

Seçtiği alan uluslararası alandı. İlk önce «paralı askerlerden oluşan birlikler»in işgalinden sözederek imdada çağırdı. Bunlar Kübalı'lardı. Saldırganlar ise bütün Marksist büyücülerin ateşini körüklediği kışkırtma ocağı olan Angola'dan gelme sayıları 5000'i bulan «eski Katanga jandarmaları» idi! Dram şöyle gelişmekteydi: Mobutu yöresinde bir Amerikan üssünün bulunduğu Kamina ve büyük önem taşıyan bir madencilik merkezi olan Körvezi dahil, birçok kentin «işgalciler» tarafından saldırıyla «elegeçirildiğini» ilân ediyor. Batılı yorumcular sevinçle koroya katılıyorlar. Kendi yenilgilerini sahneye koyan Mobutu Lumumbaşi'de 24 saatlik bir karatma bile ilân ediyor. Hemen ardından onun sürekli destekleyicileri seferber oluyorlar. «Verilmekte olan» silâh ve malzeme teslimatını hızlandırmak üzere dolu dolu uçaklar Belçika'dan, Fransa'dan, Birleşik Devletler'den havalanıyor.

Ama ilk «heyecan» anları geçtikten sonra, herkes haritaya bakmaya başladı. Ve fazla ileri gidildiği anlaşıldı. Kamina'nın ve Kolvezi'nin işgal edilmesi Lumumbaşi'nin tehdit altına girmesi komşu Angola'ya yöneltilen suçlamaları pek inanılır hale getirmiyordu. Bu «Katanga'lılı» birliklerin yüzlerce kilometreyi aşarak ve ellerinde bulunduğu söylenen ağır malzemeyi de birlikte taşıyarak birkaç gün içinde sözü edilen noktaları elegeçirebilmeleri için kanatlı olmaları gerekirdi. Bunun üzerine Kisata'da, Kamina'nın geri alındığı ilân edildi. Ve Kolvezi'nin de işgali tamamlandı. Üstelik o bölgelerde bulunan yabancıların tanıklığını da hesaba katmak gerekiyordu. Gecamines'in karargâhının bulunduğu Korvezi'de 4000 Belçika'lı bulunuyordu. Yabancı misyonerler iyi haberler ilettiklerine ve Kurtuluş Cephesi halk içinde suda balık gibi rahat olduklarını bildirdiklerine göre «işgalcilerin» katliamlar yaptıkları yolundaki iddialar da inandırıcı olmaktan uzaktı.

Sonunda Mobutu kendisini bir yıldırım karşı saldırının kahramanı yapıverdi. Birkaç gün içinde birlikleri bütün kentleri ele geçiriyorlardı. Coğrafya bakımından sırayı da şaşırarak. Zafer bildirilerine göre Kasagi Mutsatşa'dan önce «zaptedilmişti», oysa bu sonuncu kent Kolvezi'yi bağlayan yol üzerindeydi. Ve Kurtuluş Cephesi birlikleri tarafından ele geçirilişi de bu haberin Zaire Ajansı tarafından yayınlanmasından tam bir hafta sonra olduğu bildirildi. Mobutu'nun emrine verilen 23 «Puma» ve 15 Fransız «Alouette»i için olanaksız hiçbirşey bulunmadığı anlaşılıyor. İşler usulüne uygun olsun diye mürettebatı da silah ile birlikte verilen bazı pervaneli ve jet Fransız ve Amerikan uçakları «düşman mevzilerini» bombarduman ederek «Katanga'lı Küba'lı paralı askerlerin» bütün izlerini yoketmişler. İşin gerçeği ise tepkili uçakların geçmesi ile Lumumbaşi'de halkın paniğe kapılması ve bu yabancı uçakların Kolvezi-Sandos-Dilolo üçgeni içinde sivil halkın yaşadığı köyleri bombardıman etmesi ve Angola sınırını aşarak kışkırtmalarda bulunmasıydı. 15 ve 16 Mart günleri Zaire işretlerini taşıyan uçaklar Angola'nın Jinde ve Kalanda kentlerine saldırmışlardı. Ve bunun üzerine Angola savunma Bakanlığı 22 Martta yayınladığı bildiride Zaire'nin kendi sınırları içindeki çatışmaya uluslararası bir nitelik verme yolundaki herkesçe bilinen isteğinden, Angola Halk Cumhuriyetinin kışkırtmalara kapılarak saldırıya karşılık vermesiyle Angola'ya karşı ırkçı ve emperyalist kuvvetlerin yeni bir saldırısı için bahane yaratılmasından ve ayrıca çürümüş Mobutu düzenine karşı ayaklanmış bulunan halkı ezmek için bu vesileyle aynı kaynaklardan askeri yardımlar sağlama yolunda çabalardan sözediliyor.

Bütün bunlardan sonra işler «normalleşmişe» benziyor... Batılı gazeteciler Kinşasa kaynaklı cephe haberlerini kuşkuyla karşılıyorlar. Örneğin «Figaro» özel muhabiri şöyle yazıyor. «Kinşassa» daki Genel Kurmay düşmanının nerede olduğunu bilmiyor...» Olasıdır ki Zaire birlikleri demiryolu boyunca Batı doğrultusunda keşiflerde bulunurken düşman başka yerde hareket halindedir. Ve günün birinde hatları gerisinde ansızın saldırıya geçecektir.»

Batı basınında artık Küba'lılardan pek sözedilmiyor. «Paralı askerler» ya da «işgalciler» dendi mi bu sözcüklerin tırnak içinde yazılmasına dikkat ediliyor. Bu özel muhabirler herhalde bir kurtuluş cephesi tarafından yönetilen savaşın, hele ilk aşamasında hava kuvvetlerince kolayca tahribedibilecek olan kentleri elde tutmayacaklarını anlamışlardır ki gerilla terminolojisinde bir merkezi elde tutmak demek, baskı kuvvetlerinin bu merkezde kalamıyacakları koşullar yaratmak üzere merkeze giriş ve çıkış yollarını kontrol altına almak demektir.

Bu açıdan bakıldığında Katanga savaşı yeni bir boyuta ulaşmış bulunuyor. Bu savaş Zaire'nin birçok bölgelerinde yeralmakta olan silahlı mücadelenin bir uzantısı olma yolundadır.

Mobutu rejimine karşı daha 1975 yılının ortalarından beri birçok silahlı direnme merkezleri oluşmuştur. Tanganika ve Kivu göllerinin kıyıları Mobutu'nun birlikleri için artık tehlikeli bölgelerdir. Kalentie bölgesi de böyledir. Siyasî muhalefet de gelişiyor. Zaire ordusundan firarlar hızla artıyor. Bir örnek: Geçen yılın 25 Kasımında ki bu tarih Mobutu'nun hükûmet darbesinin yıldönümüdür, 3000 seçme birliklerden asker törenin sonucu beklemediler. Geçit resmini yaptıktan sonra yürüyüşleri durdurmadan Kinşassa ormanlarına daldılar. Hala aranmaktadırlar. Kinşassa iktidarı geleneksel müttefikleriyle birlikte bugün kendi kendilerine bazı sorular sormaya başlamışlardır.

KONGO ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİ (KUKC) NEDİR?

Bunlar ne «jandarma»dır, ne «Katanga'lı»dır, ne «ayrılıkçı»dır. Şaba savaşçıları şimdi Kongo Ulusal Kurtuluş Cephesi saflarında birleşmişlerdir. Bu da Mobutu için çok daha tehlikeli birşeydir.

Batılı «gözlemciler» Afrika çete hareketlerindeki çatışmalarda biraz yollarını şaşırmış olarak «Katanga'lı jandarmalar» deyimini rahatlatıcı buldular. Küba'lılar olmayınca, ortalıkta paralı asker görünmeyince, uygun bir ad bulmak gerekiyordu. Bilindiği gibi Kongo sorunu, Çombe, Katanga ayrılıkçı hareketi, Stanleyville, Kisangani, bütün bunlarla «Katangalı jandarmalarla» ilişkiliydi.

Ama ne yazık ki bugünün «Katangalı jandarmaları» artık ne jandarmadırlar ne Katanga'lı. Mobutu çoktan tasfiye etmiştir. Mobutu onları Kuzeyde Lisala ve Tumba gölü yakınında İnongo ölüm kamplarına yerleştirmiştir. Bu, Katangalı jandarmaların Zaire ulusal ordusuna katılmalarından sonra oldu.

Kisangani olayından sonra bu birlikler Rivanda'da bir kampa sığınmışlardı. Motubu Afrika Birliği Örgütünün aracılığı ile kendilerine Zaire ordusuna katıldıkları takdirde rütbelerini koruyacaklarına ve öteki askerlerin ayrıcalıkları sahip olacaklarını vadetti. Asker olmak istemeyenler kendi bölgelerine dönebilirlerdi. İki subay bu anlaşmayı imzaladı: Leonard Monga ve Navesi Damaze. Bunu yapmaları için kendilerine uyuşturucu madde verilmişti. Katanga'lılar böylece uçaklarla sevkedildiler. Bazılarının daha Kinşassa'ya varmadan paraşütsüz olarak uçaktan atıldıkları söyleniyor. Geri kalan 3000 kişiden yalnızca 12 si kurtulabildi. O dönemde Kuzey Bölgesi olan Munguya, sonraları Mobutu'dan aldığı emre göre günde 25 Katanga'lıyı öldürdüğünü itiraf edecektir. Ve bu baskı ve imha politikası Zaire'nin Güney bölgelerinin tüm halkını kapsıyacak biçimde uygulandı

1977 de terörden kaçabilmek için Kinşassa rejimine karşı iç muhalefet çekirdekleri bu bölgelerdeki halkın Rivanda, Tanzania, Uganda, Zambia, Angola gibi komşu ülkelere kaçabilmeleri için bir örgütlenmeye girişti. O dönemde Portekiz kontrolünde olan Angola'da yetkililer ilk önce kaçanları tutukladılar. Ama sonra çeteci-

lere karşı savaşmak koşuluyla geçimlerini sağlamayı düşündüler.

«İsyancı» avlarında kullanılmak üzere özel biçimde; eğitilen «Kara oklar» adındaki ünlü komandoların oluşumu böyle oldu. Daha büyük gayretle savaşmalarını sağlamak için kendilerine birgün Mobutu'yu devirmek için yardım edileceği sözü verildi. Lundas bölgesine yerleştirilmişlerdi. Bura halkı ile etnik bağları vardı. Yeni katılmalarla sayıları arttı. 1975 Ekiminde Lunda'da bunlara rastladığım zaman ünlü «jandarmaların» çoğunun yaşı 20-25 arasındaydı. Bu da Çombe'nin serüvenine katılmış olmaları olasılığını ortadan kaldırır.

Bugünkü komutanları, General Natanael Mbumba 1967 de Lualaba Batı bölgesinde Şaba (Katanga) eyaleti ulusal polis komseridir. Mobutu'nun tek partisi olan MPR'nin kurulmasıyla özel bir polis örgütü oluşturulurdu. Doğrudan doğruya Cumhurbaşkanına bağlı olan bu özel polis, köylerde her türlü baskı ve terörü uygulamaya yetkilidir. Yasa dışı saydığı bir tutuklamaya karşı çıkan Natanael Mbumba'nın kendisi de tutuklanır, hapsedilir, dövülür. Tutumu normal sayılarak yeniden görevine dönmesi önerildiğinde 26 yaşındaki bu genç adam istifasını savurur. Ve 1968 Ocağında birdenbire ortadan yokoluverir. O günlerde giderek Portekiz'lilerin emrindeki komandolara katılıyor. Burada hiyerarşi basamaklarını hızla çıkacaktır.

Ancak 19 Haziran 1968 de Kongo Ulusal Kurtuluş Cephesi kuruluyor ve bu cephenin gizli tüzüğünde şunlar yazılıdır:

Madde 3 — «KUKC devrimci ve ilerici bir harekettir (...).

«KUKC'yi nitelendiren genel ilkeler şunlardır: Devrimci bir teori, siyasi-askeri bir disiplin, yığınlarla bağ, dünyada savaşmakta olan tüm ezilen halklarla militanca dayanışma (...). KUKC, kendisi gibi sömürgeciliğe, yeni sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı ulusal kurtuluş savaşına girişmiş bulunan hareketleri ve halkları destekler.»

Bundan sonra cephenin çalışmasını daha etkin hale getirmenin yönetimi olarak eleştiri ve özeleştirilerinin gereğinden, bölgecilik ve kabilecilik eğilimlerine karşı mücadelenin zorunluluğundan sözediliyor.

Yani bu böyle bir program ki hareketin lideri Natanael Nbumba'nın, sorunun Mobutu'yu ve adamlarını bir yeni ekibi başa getirmek üzere devirmekten ibaret olmadığı, sorunun bu cins mikropları üreten sistemin yıkılması olduğu yolundaki sözlerini inanılır hale getirmektedir.

Portekiz'lilerin 25 Nisanında yeni bir aşamaya geçildi: Katanga'lı mültecilere ya Mobutu'nun siyasî affından yararlanarak Zaire'ye dönmeleri (ki bazıları bu affı denemişlerdir ve sağ kurtulanı pek azdır) ya da Güney Afrika'ya gitmeleri önerildi. Her iki öneri de red edildi. Bundan sonra Angola bağımsızlığının gittikçe yaklaşmasıyla yeni bir tercih karşısında bırakıldılar: Ya emperyalizmin kuklası hareketlere katılacaklardı ya da Angola halkının gerçek temsilcisi MPLA'ya.

MPLA'ya katılmaya karar verdiler. Kendi ülkelerinin kurtuluşu için savaşmayı da sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Bugün Zaire'nin Kuzey Doğusunda kök tutmuş bulunan direniş hareketlerini güçlendirmeye gelen Güneydeki ayaklanmayla Mobutu ateş çemberi içine alınmıştır. Ve pek olasıdır ki batılılar artık Kinşasa'daki diktatörün sermayeleri için bir tehlike olmaya başladığı görüşüne varmışlardır.

BAKIR VE GÜMÜŞ

Batılı bankacılar Şaba ayaklanmasının Zaire ekonomisinin ciğerlerini tıkamasından korkuyorlar.

Nasıl oldu da Batı devletleri, Bukavu, Kinkolo, Kalenite bölgelerinin bulunduğu Tankanika gölünün batı kıyılarında her türlü askeri birlik harekâtını tehlikeli duruma getiren Laurend Kabila'nın Halk Devrimci partisinin çete harekâtı konusunda tam bir sessizliği korurken, ülkenin kuzeyinde Vatsa yörelerinde çete savaşları sürerken Mobutu'ya karşı halk savaşının bu yeni gelişmesi karşısında bu kadar sinirli ve telaşlı hareket ettiler? Amerikalılar kongrece kabul edilen 30 milyon dolarlık askeri yardımın avansı olarak 2 milyon dolarlık bir yardımı hemen yetiştirdiler, Belçika'nın ve Fransa'nın ne kadar yardımda bulundukları belli değil. Batılı ülkelerin Mobutu'nun kanlı diktatörlüğünü «günümüzde Afrika'da siyahlar tarafından yönetilen en güçlü batı demokrasisi kalesi» saymalarının açıklanması nedir? Kuşkusuz bu ülkenin yeraltı zenginlikleri. Eğer Zaire'de «güçlü bir kale » varsa bu, yabancı sermayenin kalesidir. «Zaire'lileştirme» «radikalleştirme» aldatmacaları bu gerçeği değiştirmez. Ve bu madenlerin büyük bir kesimi ayaklanmanın yer aldığı Kassai ve Şaba bölgelerindedir.

Zaire Afrika'da üretilen çinkonun %45 ini, kalayın %30 unu gümüşün %19 unu üretmekle kalmıyor, bu ülke bakır, kobalt ve sanayi elmas'nın da büyük ihracatçısıdır. Bütün bu madenler Tşikapa'dan İlebo ve Mubuji Mayi'den geçerek Tanganika gölünün ucuna ulaşan çizginin güneyinde yoğun olarak bulunmaktadır. Buralara iki büyük çokuluslu şirket egemendir. Afrika'nın De Beers şirketi ve Sosiété Generalé de (Gecamines). Bu iki büyük şirketin hiçbiri manganez için olanların bakır ve kobalt için, elmas ve öteki madenler için olmasını istemiyorlar. Gerçekten Angola'nın Benguella demiryolunun yeniden işletmeye açılmasına izin vermemekle göstermiş olduğu kötü niyet pratikte manganez üretimini iflâsa sürüklemiştir. 300 bin ton manganez halen Kisenge'de stok edilmiş bulunuyor.

Bakırda da stoklama önemli boyutlara ulaşmıştır ama ihracat iyi kötü sürmektedir. Bakırın bir kısmı kuzeyden ihraç edilebilmektedir. Üretim 2/3 -i bu dolambaçlı sevkediliyor. Geri kalanı, ayda yaklaşık olarak 30 bin ton güneyden ihraç ediliyor. Bu dolambaçlı yollardan nakliyat maliyeti %30-50 artırmaktadır.

Gerila savaşı yaygınlaştığı takdirde bütün bu bölgede maden cevheri nakliyatının tıkanması kaçınılmazdır.

Bakırdan daha hayati önem taşıyan ve daha değerli olan bir maden var: Bu kobaltdır. Gécamines, görünüşte Zaire'li ama aslında Belçika'lı olan bu şirket dünya kobalt üretiminin % 60'ını tek başına üretmektedir, bu da bu şirkete De Deers'in elmasta yaptığı gibi dünya fiyatlarını saptama olanağını sağlamaktadır. Kobalt ise özel ve yüksek dirençli çelik imalinde ve diğer halitalarda çok kullanılan bir maden olarak Amerika Birleşik Devletlerinde gittikçe zor bulunur bir meta haline gelmektedir. Ve Amerikan gazeteleri Amerikan iş çevrelerinin Şaba olayları yüzünden kobalt teslimatının kesintiye uğrayabilmesi karşısında endişelerini dile getiriyor.

Öte yandan Mobutu tarafından izlenen aldatmaca niteliğindeki «Zairelileştirme» ve «radikalleştirme» politikası sonucu Zaire parasının dolar esasından ayrılmasıyla üstü örtülü bir devalüasyon yapılması yabancı sermayeyi daha kuşkulu hale getirmiştir. Ülke gırtlağına kadar borç içindedir. 1976 da yaklaşık olarak 3 milyar dolar, 1973 de bakır fiyatının delice bir yükseliş göstermesi bu aşırı borçlanmaya götürmüştür. Zaire bugün borcunun faizini bile ödeyecek durumda değildir.

Bu istikrarsızlıklar yüzünden bazı büyük şirketler maden çıkarma alanına ilk yatırım olarak yüzmilyonlarca dolar harcamalarına karşı faaliyetlerini durdurmuşlardır.

Zaire'nin iktisadi ciğerinin tıkanmasının bu ülkenin dış borçları üzerinde, dörtnala yolalan enflasyon üzerinde gittikçe uçurumlaşan dış ticaret açığı üzerinde ne gibi etkileri olabileceği tahmin edilebilir. Böyle bir gelişmenin alacaklı Batılı ülkeler tarafından nasıl büyük bir ilgiyle izlendiği tahmin edilebilir. Ve bu ülkeler eğer sermayelerini kurtarabilecekse adam değiştirmekte teredüt etmezler.

Jack Bourderis
«Afrique Asie Sayı: 132»

Birlik Sorunu ve Demokratik Devrimin İçereği : II

BAĞIMSIZ TURKIYE'nin geçen sayısında «Emeğin Birliği» adlı dergi demokratik Devrimin içeriği konusunda görüşlerini eleştirdik. Bu önemli soruna açıklık getirmek amacıyla eleştirimizi sürdürüyoruz. Hedefimiz eleştiri için eleştiri değil elbet. Hedefimiz bazı temel kavramlarda birliği sağlamaktır.

İçeriği bakımından bir birinden farklı sosyalist devrimler nasıl sözkonusu değilse, demokratik devrimler için de böyle bir şey söz konusu olamaz.

Oysa **«Emeğin Birliği»** içerik bakımından farklı çeşitli demokratik devrimler anlayışıyla, daha baştan yazıya önemli bir yanlışla giriyor.

Yazının çeşitli yerlerine serpiştirilmiş doğru şeyler yok değil. Fakat bunlar, çok önemli yanlışlar arasında kaybolup gidiyor; anlamsızlaşıyor.

İçeriği farklı demokratik devrimler anlayışı, yazının içindeki doğru saptamalardan biri olan «...feodal kalıntılar iktisadi ve sosyal yapıda varlıklarını sürdürmüş ve hâlâ sürdürmektedir-

ler...» gerçeğini havada bırakıyor. Çünkü yazara göre içeriği bakımından farklı demokratik devrimler vardır; örneğin anti-feodal, örneğin anti-faşist; ve bizim demokratik devrimimiz, anti-faşist içerikli olanlardandır.

Yazının bir yerinde şu soru soruluyor: «Türkiye işçi sınıfının uğruna mücadele verdiği demokratik devrim, sadece feodalizme ve emperyalizme mi karşı bir devrimdir, yoksa emperyalizme işbirlikçi burjuvaziye, onların sermaye düzenine, tüm gericiliğe ve faşizme karşı mı bir devrimdir»

Bu soruyu akıllıca sorulmuş bir soru saymak olanaksız. Ama apaçık olan şu ki, iki ayrı demokratik devrim var «bizimkisi hangisi?» deniyor. Birincisi, sadece emperyalizme ve feodalizme karşı imiş yani sadece anti-emperyalist ve anti-feodalmiş: yazar bunlara milli demokratik devrim diyor, Çin ve Vietnam devrimlerini de bunlara örnek olarak gösteriyor. İkinciler ise, ki biz bu katagoriye giriyormuşuz, anti-emperyalist, anti-kapitalist, anti-gerici, anti-faşisttir.

Öyle ise bu iki demokratik devrim arasındaki ortak ve farklı yanları soruya bakarak saptıyalım. Tek ortak noktaları ikisinde de anti-emperyalist olmasıdır. Bu saptamadan sonra şuna dikkatleri çekelim: birincilerine yazar milli demokratik devrim diyor ki, kuşkusuz bu devrimin milli yanı anti-emperyalist olmasından geliyor. Peki ama ikincilerde anti-emperyalist olduğu hâlde niçin milli demokratik devrim demiyor; dememesinden vaz geçtik diyenleri de suçluyor. Bunun üzerinde daha sonra duracağız.

Ayrılık noktalarına gelince ikincilerin anti-kapitalist (işbirlikçi burjuvaziye ve onların sermaye düzenine karşı) anti-gerici ve anti- faşist olması, birincilerin ise sadece anti-feodal olması ayrılık noktalarıdır.

Bunların, doğru olmaları bir yana, ufak tefek yanlışlar olduğu bile söylenemez. Soralım yazara: anti-emperyalist ve anti-feodal olan milli demokratik devrimler, tüm gericiliğe karşı değil mi? Besbelli ki, bu sıfat onların yanına da eklenebilir. Öte yandan birincilerde (Çin'de, Vietnam'da) egemen sınıflar içinde Komprador ya da işbirlikçi dediğimiz burjuvazi yok mu? Çin ve Vietnam devrimlerinin önderi proleteryayı ne yapacağız? Çan-Kay-Şek'in kendisi en büyük komprador burjuva değil mi? Kuşkusuz buralarda da emperyalizm ile işbirliği halinde egemen bir burjuvazi var. Ve yine kuşkusuz, bu devrimler de, bu egemen burjuvaziden ve «onların sermaye düzeninden» yana değil, ona karşı.

Gelelim anti-faşistlik sorununa. Bilindiği gibi ayrıntılı tanımıyla faşizm, bilimsel sosyalizmin terminolijisine 1930'ların ortalarında, Dimitrov Leipzig'den döndükten sonra girdi.

Dimitrav, «Faşizme Karşı Birleşik Cephe» adlı yapıtında şöyle diyor (Ser yayınları S. 52): «Komünist Enternasyonal Yönetim Kurulu'nun on üçüncü oturumunda işbaşındaki faşizmi finan-kapitalin engerici, en bağnaz ve en emperyalist unsurlarının açık zorba diktatörlüğü olarak doğru bir biçimde tanımladı.»

Demek ki, faşizm emperyalizmin ürünü. Ve emperyalizmin egemen olduğu yerlerde, (ki bunlar içinde bağımlı ve yarı bağımlı ülkeler de var) görülen bir şey. Günümüzde ise en çok bağımlı ve yarı bağımlı ülkelerde görülüyor. Çünkü bunlar devrime gebe ülkeler. Buralarda uluslararası finans-kapital en gerici ve en saldırgan kesimi olan Amerikan emperyalizminin işbirlikçi sınıflar eliyle açık ya da örtülü faşizm uygulamakta. Dolayısı ile buralardaki devrimler ister istemez faşizme karşı olmak zorunda.

Bu zorunlu açıklamayı yaptıktan sonra, birinci tip diye önümüze konulan (milli) demokratik devrim örneği olarak gösterilen Çin ve Vietnam devrimlerinin, faşizme karşı olmadığını söyliyebilir miyiz? Oralarda da emperyalizm ve işbirlikçisi sınıflar nasıl bir rejim uyguluyor idi iseler, devrim o uygulamaya da karşı idi. Emperyalizme bağımlı olan bu ülkelerde herhalde burjuva demokrasisi uygulanmıyordu. Biliyoruz ki, orada da «açık zorba diktatörlükler» vardı ve en teorist en kanlı yöntemdi uygulanan, Amerikan emperyalizminin işbirlikçisi Van Tiyo rejimine faşizm demiyeceğiz de ne diyeceğiz? Buralarda ki, diktatörlüğe faşist diktatörlük demiyeceğiz de ne diyeceğiz?

Ne diyeceğimizi **«Emeğin Birliği»**nden öğrenelim «Ne ki böylesi bir burjuva düzenine (feodal ilişkileri de bağrında taşıyan bağımlı kapitalizmin egemen olduğu düzen B.T) ve onun kaçınılmaz olarak varacağı faşizme karşı yürütülecek demokratik devrim mücadelesinin sınıfsal ve siyasi muhtavası feodalizme ve onun hakimiyetini temsil eden feodal devlete karşı yürütülecek demokratik devrim mücadelesinin sınıfsal ve siyasi muhtevası ile özdeş olamayacağı gibi, bu iki tür demokratik devrim içersinde yer alacak güçler de özdeş olmayacaklardır ve olamazlar da». Burada, dikkatli okur, «Ne ki, böylesi bir burjuva düzenine ve onun kaçınılmaz olarak varacağı faşizme karşı yürütülecek demokratik devrim...» sözlerinin altına kalın bir çizgi çekmelidir. Fakat, bizi şimdilik öncelikle ilgilendiren «feodalizme ve onun hakimiyetini temsil eden feodal devlete...» sözleridir. Söz konusu bu devletlerle kastedilen Çan-Kay-Şek Çin'i, Van Tiyö ve selefleri Vietnamıdır. Bunları feodal devlet saymak mümkün müdür? Değildir. Eğer bunlara feodal devlet diyorsan, koskoca bir yanlış yapıyorsun demektir. Örneğin 1923-24-25'lerde Türkiye Cumhuriyeti devletine nasıl feodal devlet diyemezsen 1910' da Sun Yat Sen'in önderliğindeki burjuva demokratik devrimden sonra Çin'de devleti feodal saymak mümkün değildir. Gerçi bu devrim feodalizmi tam tasfiye edememiştir. Ve Çan-Kay-Şek yönetimi feodalizmin çıkarlarını da savunmuştur. Fakat yine de devlet özünde burjuva devletidir. Demokratik devriminin tamamlanmaması bu devrimi tamamlama işini proleteryanın omuzlarına yıkmıştır. Çin'de ve Vietnam'daki devrimleri anti-feodal, bizde gerçekleşecek olanı da antifaşist saymak ve bunu iki devrimin farklı muhteva taşıdığına gerekçe olarak ileri sürmek kesinlikle yanlıştır.

Öte yandan, ikinci tip demokratik devrimlerin kime karşı olduğunu belirtirken yazar, feodalizme karşı demekten kaçınmıştır. İleri sürülen iki tip demokratik devrimin aralarındaki farklılıklardan biri olarak buna da değinmiştik. Oysa bu da bir farklılık değildir. Çünkü «tüm gericiliğe» derken kastettiği şey hâlâ varlığını sürdürdüğünü kabul ettiği feodal kalıntılar (tefeci bezirganlar dahil) dir.

Demek ki, iki tip demokratik devrim ve bunlar arasında farklı yanlar yoktur. Her ikisi de emperyalizme, (var olduğu ölçüde) emperyalizme bağımlı egemen burjuvaziye ve (yine var olduğu ölçüde) feodal mütegallibeye karşıdır. Yine her ikisi de tüm gericiliğe ve bu üçlü ittifakın üstyapısına (faşist olsun, oligarşik olsun, karşıdırlar. Gericiliğin kaynağı emperyalizmdir.

DEVRİMİN DEMOKRATİK NİTELİĞİ NEREDEN GELİYOR?

Bu soruyu yanıtlamadan önce **«Emeğin Birliği»nin** şu satırlarına bir göz atalım:

«İkinci olarak, tarımda kapitalizmin gelişmesi feodal ilişkilerin devrimci yoldan tasfiyesiyle değil, fakat evrimci yoldan gerçekleştirildiği için, bugüne dek tarımda demokratik reformların uygulanması söz konusu olmamış ve feodal kalıntılar iktisadi ve sosyal varlıklarını sürdürmüş ve hâlâ sürdürmektedir. Tarım alanında kapitalizmi, büyük toprak sahipliğine burjuva demokratik yoldan son verilmesi, toprakların köylüler arasında dağıtılıp pay edilmesi ve sonrada gelişen kapitalist meta üretimi içerisinde küçük ölçekli toprak sahibi köylü yığınlarının topraklarını burjuvalar lehine kaybederek proleterleşmesi yolunda gelişmemiştir. (Şüphesiz, bu da olmuştur, ama genellikle değil). Bunun yerine kapitalizmin gelişimi, daha önce feodal ve yarı-fedal ilişkiler içersinde üretim yapan büyük toprak sahibi ağaların, kapitalist meta üretimine yönelmesi ve bu topraklara kapitalist üretim araç ve gereçlerinin girmesiyle birlikte, o zamana kadar bu topraklar üzerinde varıcı ya da yarı-serf durumunda çalışan köylü yığınlarının, hiç bir zaman toprağa kavuşmadan, topraktan koparılarak işçiler ya da işsizler ordusuna katılması şeklinde bir seyir izlemiştir. Bu çarpık gelişimin bir sonucu olarak, tarımda gerici, büyük toprak sahipliği düzeninin ve buna bağlı olarak her türlü gerici sömürü ve baskı yöntemlerinin devam etmesi milyonlarca emekçi köylü yığınlarını bu gerici toprak düzenine karşı ve demokrasi uğruna mücadele eden güçler durumuna getirmiştir. Pek tabii ki bu sosyal güçlerin büyük çoğunluğunun (özellikle küçük meta üreticisi durumundaki köylülerin) uğruna mücadele ettikleri talepler değil demokratik taleplerdir.»

Zorunlu olarak aktardığımız bu uzun alıntının içinde yatan gerçekler nedir?

Tarımda kapitalizm gelişmiştir. Bu süreç içinde, evrimci yoldan gerçekleşmiş bir olgudur. Yani feodalizmin devrimci bir biçimde tasfiyesi ile değil. Bu nedenle tarımda kapitalizm gelişmiştir, ama feodal ilişkilere tümüyle son verecek çapta değil. Feodal kalıntılar «iktisadi ve sosyal yapıda hâlâ» varlıklarını sürdürmektedirler. «Tarımda gerici, büyük toprak sahipliği düzeni ve buna bağlı olarak her türlü gerici sömürü ve baskı yöntemleri» devam etmektedir.

Milyonlarca emekçi köylü yığınları «gerici büyük toprak sahiplerine ve onların «gerici toprak düzeni» ne karşı mücadele etmektedir.

Yazar bu gerici sıfatını kapitalist ilişki ile feodal ilişkiyi birbirinden ayırmak için kullanıyor olsa gerek. Çünkü «gerici» sıfatının bir de karşıtı vardır. Sosyalist büyük toprak sahipliği düzeni diye bir şey olamıyacağına göre, ilerici sömürü diye bir şey olmıyacağına göre, bu gerici toprak sahipliği düzeninin ve gerici sömürünün alternatifi kapitalist toprak sahipliğidir ve kapitalist sömürüdür.

Yazarın gerici toprak düzenine karşı mücadele ettiği söylediği köylü toprak özlemiyle mücadele etmektedir, edecektir. Sadece üst yapısal bazı demokratik talepler için değil. Ve bu topraksız köylü mücadelesinin sonucunda topraklandığı zaman bu topraklar üzerinde kapitalist meta üretiminde bulunacaktır.

Yazarın, gerici toprak düzeni, bu düzene karşı mücadele, demokratik talepler sözlerini eşelediğimiz zaman ortaya çıkan gerçek budur. Yani topraksız köylünün topraklandırılması, feodal ilişkilerin kökünün kazınması, kapitalist meta üretiminin bir süre için yaygınlaştırılıp geliştirilmesi ve bunlara bağlı olarak siyasal özgürlüklerin kazanılması.

İşte demokratik devrim budur. Son verdiği şey feodal mülkiyet, feodal üretim, kısacası feodal ilişkilerdir; kapitalist mülkiyet, kapitalist üretim, kısacası tarımda kapitalist ilişkiler değildir. Ve tam bu yüzden de, sosyalist devrim değil, burjuvazinin zamanında yapmadığı demokratik devrimdir. Başka muhtevalar taşıyan demokratik devrimler yoktur.

Yukarıda aktardığımız satırların içinden çıkan gerçek budur. Ne varki yazar bu gerçeği açıkça ifade etmemiş; geçişdirmiş.

O, kafasına içeriği antifaşist olan farklı bir demokratik devrim takmıştır. Çünkü, o, devrimleri yanlızca üst yapıyla ilgili olaylar olarak görmektedir.

Not : Yazıdaki aktarmalar «Emeğin Birliği» sayı 5'den alınmıştır.

ŞABLONCULUĞA HAYIR!

Ulusal Kurtuluş Savaşı vermek durumunda olan ülkelerin devrimcileri, bu savaşların geçmişte nasıl verildiğini, günümüzde nasıl verilmekte olduğunu incelemekle yükümlüdür. Bunda, amaç, değişik şartlarda Ulusal Kurtuluş Savaşı vermekte olan ülkelerin deneylerini aynen kopya etmek değil, onun evrensel nitelikte öğretici yanlarından dersler çıkarmak, kendi devrimin açısından bu deneylerden yararlanmaktır.

Örneğin: Vietnam halkının Ulusal Kurtuluş Savaşı, Sosyalist Dünya içinde «Sovyet-Çin» tartışmasının yoğun olduğu bir dönemde verilmekteydi. Vietnam proleter devrimcileri içinde Moskova'yı veya Pekin'i haklı bulanlar vardı. Ancak uluslararası işçi sınıfı hareketine bakış tarzları ve onu Ulusal Kurtuluş Savaşı şartlarında somut pratiğe uygulamaları bağımsız ve yaratıcı bir tutumda idi. Her iki sosyalist ülke arasında hakem tavırlarına girmeden, mahkum edici tavırlardan uzak durarak, sosyalist dünyanın tabii desteği, ile dünyanın tüm ilerici güçlerinin dayanışmasıyla ABD emperyalizmini ve onun kuklalarını alt ettiler. Onlar uluslararası devrimci işçi hareketinin birliğinden yana olduklarını hep vurguladılar. Bu doğru tavırları Ulusal Kurtuluş Savaşı vermek durumunda olan tüm ülkelere esin kaynağı oldu. Biz bu tutuma Ho Şi Minh tavrı dedik.

Bugün kalkıp «Siz Ho Şi Minh tavrı diyorsunuz ama Vietnam bile artık Moskova'dan yana bir politika izliyor» diyen mekanik düşünce ye sahip şabloncular var. Bu düşüncelerini yazılı hale de getirdiler. İlk önce şu iyice anlaşılmalıdır. Biz bazı doğmatiklerin yaptığı gibi her hangi bir merkezi yanılmaz sayıp, o merkez hangi yöne dönerse dönsün onu izleyen kimseler değiliz. Biz Vietnam devrimcileri ne yaparlarsa mutlaka doğrudur demedik.

Biz ancak Kurtuluş Savaşlarının zafere ulaşması için takınılacak tavır, «Ho Şi Minh'in» tavrıdır. Tüm sorunları sorumluluğunu taşıdığın DEVRİM açısından koyabilme ve proleter enternasyonalizminin tutarlı savunucusu olma tutumu dur dedik.

Bu tutum Filistin'den Angola'ya, Zaire'ye kadar tüm ulusal kurtuluş hareketlerinin sorumluluğunu taşıyan örgütlerin tutumu olmuştur. Ve Türkiye, özellikleri olmakla birlikte emperyalizmin vesayeti altında bir ülke olduğundan Türkiye devrimcileri de aynı bağımsız ve yaratıcı tutumu benimsemekle yükümlüdürler bizce.

Kaldıki Vietnam'ın bu gün izlemekte olduğu politika da Ho Şi Minh tavrı ile çelişmez.

Vietnam bugün sosyalist kuruluş aşamasına geçmiş bir ülke durumundadır. Ve iddia edildiği gibi Moskova yanlısı bir politika'da izlememektedir. Örneğin Vietnam «Kendi gücüne güven» ilkesini bağnazlıkla uygulamaktadır. Örneğin Arnavutluk Emek Partisi Kongresine katılması bağımsız tutumunun bir kanıtıdır. Çin dış politikasının bu denli saçmalaştığı bir dönemde bile Çin'le ilişkileri sertleştirmekten yana değildir. Burada Sovyet görüşüne uygunluktan çok Vietnam gerçeklerine uygunluğun ön planda tutulduğu bir gerçektir.

Burada, «Vietnam bile Ho Şi Minh çizgisinde değil, bizim gibi onlar da ilerledi» demeye getirenlerin anlamadıkları noktalardan biri de Ho Şi Minh tavrını «çatışma halindeki iki sosyalist ülkenin» tezlerini tam ortalamasını bulmak, ikisi arasında orta yolcu bir politika izlemek olduğunu zannetmeleridir. Bu tamamen yanlıştır. Açıkca Ho Şi Minh tavrını anlamamak, ya da bile bile saptırmaktır. Ho Şi Minh tavrının özü, tüm sorunlara kendi devriminin yararları açısından bakmak, şabloncu olmamak, hazır devrim reçetelerine bel bağlamamaktır. Bu bilimsel sosyalizmi kendi ülke şartlarına bağımsız ve yaratıcı bir ruhla uygulamak tutumu bazen «çatışma halindeki iki sosyalist ülke»den birine karşı daha mesafeli bir ilişki kurmayı gerektirebilir. Örneğin bugün Çin Halk Cumhuriyetinin saçma dış politikası bizim devrimimizin baş düşmanı olan Emperyalizm (özellikle ABD emperyalizmi) ve işbirlikçileri konusunda bazı gurupları saptırmaktadır. Ve ülkede devrimi unutturan bir politika izlenmesine neden olmaktadır. Bu tutumunu eleştirmemiz, özellikle son zamanlarda «sovyet etkisini arttıracak» diye Ulusal Kurtuluş Savaşlarına karşı çıkan, emperyalizmin neredeyse yedek gücü haline gelen tutumunu eleştirmemiz, hiç de bizim Ho Şi Minh tavrından uzaklaştığımızı göstermez. Bunu kavrayamayan ve Vietnam'ın Ulusal Kurtuluş Savaşını zafere ulaştırdıktan sonra sosyalist kurtuluşa geçmişken izlemekte olduğu politikayı «onlar bile Moskovacı oldu siz hâlâ nerelerdesiniz?» dercesine suçlamalarda bulunmak ciddiyetle bağdaşan bir tutum değildir.

KONGO ULUSAL KURTULUŞ CEPHESİNİN TAVRI

Yukarıda özellikle Ulusal Kurtuluş Savaşı vermekte olan ülkelerin öğretici evrensel nitelikteki deneylerini dikkatle izlemek durumundayız dedik.

İçinde yaşadığımız dönemde Kongo Ulusal Kurtuluş Cephesi Amerikan emperyalizminin adamı işbirlikçi Mobutu'ya karşı Ulusal Kurtuluş Savaşına girişmiştir. Burada Çin Halk Cumhuriyetinin tavrı Ulusal Kurtuluş Savaşı veren yurtsever güçlerin karşısında yer almak şeklinde olmuştur, dün Angola'da olduğu gibi. Burada gerekçesinin «sovyetlerin Afrika'da etkinlik kazanmasını önlemek» olduğu açıktır. Bu durumda Kongo Ulusal Kurtuluş Cephesinin tavrı nedir? Çin dış politikasını açıkca eleştirmek. Onu, düşman saflarındaki kimliği ile teşhir etmek. Ve Kongo Ulusal Kurtuluş Cephesi bunu yapmaktadır.

İZMİR'DE 1 MAYIS

TEP İzmir İl örgütü, 1 Mayıs, uluslararası Birlik-Dayanışma ve Mücadele gününde Ekici Över salonunda tertiplediği kutlama gecesine tüm yurtsever devrimci kişi, grup ve kuruluşları davet eder. 1 Mayıs Pazar günü saat 20'de yapılacak toplantıya devrimci ozanlar katılacak, koro devrimci marşlar söyleyecek, şiir okunacak Halk Oyunları gösterileri sergilenecektir.

EMEKÇİ ÖĞRETMEN

OKU!/OKUT!

İLİŞKİ KUR!

PK: 264 Kızılay — ANKARA

Lenin 107 Yaşında

Çağımızın devrimci düşüncesi toplumda en tutarlı devrimci güç olan işçi sınıfının ideolojisi Marksizmi geliştiren, zenginleştiren büyük devrimci düşünür Viladimir İliç Lenin, çağımızın bu büyük devrimci düşüncesini eylem klavuzu olarak kullanmayı bilen Büyük Ekim Sosyalist Devriminin lideri, ilk sosyalist ülke Sovyetler Birliğinin kurucusu Viladimir İliç Lenin 107 yıl önce doğdu.

Lenin 20. yüzyıla damgasını vuran kişidir. Bugün insanlığın üçde biri Leninizm bayrağı altında sosyalist dünyayı oluşturuyor. Afrika ormanlarından Güney Amerika ovalarına dek sömürülen ve ezilen insanlık emperyalizme karşı Leninizm bayrağı altında savaşıyor. Onun için Leninin varlığı 54 yıllık kısa ömrü ile ölçülemez.

Lenin sağdır. Çünkü Leninizm denen ideolojik silah her zamankinden etkin olarak emekçi halkların elindedir. Onun için biz bu mutlu yıldönümünü kutlarken Lenin 107 yaşında diyoruz.

Lenin'in anısına, bağlı kalmak Leninizmin ruhunu sindirmek, onu yaratıcı tutumla eylem kılavuzu olarak uygulamak : işte çağımızın devrimcisinin görevi. Bu, Lenin'den gerekli gereksiz aktarmaları sıralamak değildir. Bu, her türlü dogmatizmden uzak kalabilmek, kendi toplumunun gerçeklerini derinliğine bilmek, devrimci teoriyi iyice sindirmek ve Lenin'in yaptığı gibi yaratıcılıkla bu teoriyi toplum gerçeklerine uygulamak, doğru devrimci çizgiyi saptamak, en çetin koşullarda bile Lenin gibi o çizgiyi yürekle izlemektir.

Lenin'in ömrü Marksizmi bir kalıp gibi alan ve onu yozlaştırarak devrimci içeriğinden ayırmağa çalışan çeşitli oportünistlere, revizyonistlere karşı mücadele ile geçti. O proletarya partisi sorununda, köylülük sorununda, ulusal sorunda, emperyalizm ve emperyalizmle savaş sorunlarında bu yaratıcı yöntemle Marksizmi zenginleştirmiştir.

Lenin her türlü sol sekter, küçük burjuva anarşist çıkışlara kesinlikle karşı idi. O işçi hareketi içinde ayrı ayrı ülkelerde beliren sol sekter tutum ve davranışları «Çocukluk hastalığı» diye nitelendirmiş ve proleter devrimcilerini bu konuda uyarmıştır.

Bugünün koşullarında Türkiye'de Leninizmin bayrağını yükseltmek demek her şeyden önce hertürlü sağ oportünizme ve sol sektarizme karşı mücadeleyi sürdürmek ve herşeyden önce Türkiye toplumunun gerçeklerine Leninizmi yaratıcı ruhla, bağımsız bir tutumla her türlü doğmatizmden uzak kalmayı bilerek uygulayabilen ve vardığı proleter devrimci çizgiyi yürekle ve kararlılıkla izliyebilen isci sınıfının öncü birliği niteliğinde yoksul köylülük saflarında derin kökler salmış, toplumdaki tüm devrimci potansiyeli seferber etmeyi başaran bir proleter devrimci partiyi mücadele ile yaratmak demektir.